

La dimensió espiritual del treball

És bo treballar molt? La pregunta rep tantes respostes com persones hi ha en el món. Però, per a un cristià, quin sentit té el treball? Entrevista al professor de l'Iese Antonio Argandoña, publicada a Zenit.

20/03/2003

«Treballar molt pot ser dolent quan es fa per una simple raó d'eficàcia econòmica, o d'egoisme personal, però pot ser molt bo quan es fa amb la consciència d'un servei a una

societat», explica l'economista Antonio Argandoña.

Argandoña és professor de la càtedra d'Economia i Ètica de l'escola d'estudis econòmics IESE Business School, entitat de la Universitat de Navarra ubicada a Barcelona, una de las més prestigioses d'Europa.

Què és l'espiritualitat del treball?

-L'espiritualitat del treball consisteix a fonamentar una vida religiosa cristiana intensament viscuda, assolida amb totes les seves conseqüències, que penetra tota la vida, sobre la consciència que Déu crida l'home a una vocació de comunió amb ell i de servei als altres en i a través del treball, de les realitats quotidianes.

L'excés de treball és elogiat en la nostra societat. Li sembla sa?

-Si és un excés no pot ser sa, és clar. La nostra societat aprova de vegades la cultura de l'oci, i d'altres la cultura del treball, però no sempre ofereix una raó suficient per una i per una altra. Treballar molt pot ser dolent quan es fa per una simple raó d'eficàcia econòmica, o d'egoisme personal, però pot ser molt bo quan es fa amb la consciència d'un servei a una societat en la qual hi ha moltes necessitats que mereixen ser ateses – i no només per mitjà del treball professional remunerat per compte aliena, sinó mitjançant moltes altres accions que suposen un servei als altres.

Quin és el sentit del treball des de les ensenyances de sant Josepmaria Escrivà?

-Sant Josepmaria Escrivà predicava una profunda espiritualitat del treball, tal com la he definit abans; un ideal de santedat en el món, una

plasmació concreta de la vocació que Déu disposa per a cada home i per a cada dona, precisament a través del treball, de la vida ordinària. El seu missatge era que el treball –la vida corrent- és ocasió de trobar-se amb Déu, de desenvolupar i madurar la pròpia vida, de construir la ciutat dels homes i de servir els altres. Tot això ho condensava en un programa de tres punts, que proposava a tots els homes i dones: santificar el treball, santificar-se amb el treball i santificar els altres amb el treball.

Santificar el treball significa, en primer lloc, fer-ho bé, amb competència professional; si un és creient, com un servei a Déu, i sigui o no sigui creient, també en servei dels altres. Santificar-se amb el treball significa desenvolupar les pròpies capacitats humanes i sobrenaturals en la vida ordinària, que es converteix en ocasió d'encontre amb Déu i de pràctica de les virtuts. I

santificar els altres amb el treball implica donar a l'activitat professional un sentit de servei als altres, de construcció de la societat en la qual vivim i de preparació d'un món millor pels que vindran després.

Hem perdut el sentit del temps lliure?

-Sembla que hem perdut el sentit de la nostra vida i, amb això, el de totes les seves activitats. Tenim un dret al temps lliure, perquè és una necessitat, primer, per recuperar les nostres forces físiques i psíquiques; segon, per al nostre propi desenvolupament com a persones, i tercer, com a lloc on s'expressa la nostra sociabilitat, més enllà del que se'ns exigeix a la mateixa sociabilitat del treball. Però el temps lliure no ha de ser un temps egoista, per a mi, per la meva comoditat, el meu plaer o la meva complaença. El temps lliure té sentit en el conjunt de la vida de la

persona, en funció del treball que ha de ser santificat –i d'aquesta forma, el temps lliure també es pot santificar -, del servei als altres –començant per la família-, del desenvolupament de la pròpia cultura, etc.

Com revalorar l'aspecte lúdic de la persona com a part integral d'aquesta?

-Mitjançant la recuperació de la unitat de vida, com proposava sant Josepmaria Escrivà. No es tracta de convertir la vida en joc, perquè sigui més agradable, sinó en donar un sentit d'unitat a tota la vida, al descans i al treball, a les relacions socials i a la vida familiar,... Quan es té la meta clara –la crida divina a la santedat-, totes les activitats adquireixen sentit, conservant cadascuna la seva funció pròpia.

Treballar des d'un punt de vista cristià, té una dimensió comunitària avui oblidada?

-Treballar ha tingut sempre una dimensió comunitària; sempre ha estat una tasca feta amb els altres i per als altres. En la nostra societat prima, potser, la seva dimensió individual, que és una deformació. Avui el més important sembla ser l'eficàcia econòmica del treball, el seu rendiment en termes d'ingressos o d'estatus, la seva contribució a la realització personal. I això és important, però només és una part del sentit del treball. Fins i tot en una societat individualista, els treballadors volen que el seu treball tingui una utilitat pels altres, una vocació social.

El mateix fet que qualifiquem de «professional» el nostre treball mostra aquesta dimensió comunitària: la professió, l'ofici, no

és un simple lloc de treball, sinó una manera d'entendre la participació de cadascú en les responsabilitats socials, d'acord amb els regles deontològiques i professionals acceptades. I, finalment, la funció social del treball es projecta com un servei a la comunitat local, a la nació i, fins i tot, a tota la humanitat. El treball és la forma principal –però no l'única- que la majoria de persones tenen al seu abast per a construir la societat i per a deixar la seva empremta en el món.

27 de febrer de 2003

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-
dimensio-espiritual-del-treball/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/la-dimensio-espiritual-del-treball/)
(09/08/2025)